

Настоящият брой на списание "Борба"
се издава за възпоменание
на 9 септември 1944 година –
най-черната дата в историята на България

БОРБА®

Не на забравата!
Никога комунизъм!
Въчна да бжде паметът на жертвите на комунизма!
Поклонъ!

Никога не ще забравимъ!

Преди 65 години въ окупираната ни отъ съветскиѣ войски родина дошлиѣ на власть на 9 септември 1944 г. комунисти извършиха най-масовото избиване на държавни дѣйци въ свѣтовната история.

На 1 февруари 1945 г. Първи и Втори състави на изискания отъ Москва от Георги Димитровъ т.нар. народенъ съдъ произнесоха 105 смъртни присъди.

Първи съставъ, заседаващъ въ Съдебната палата, осъди на смъртъ:

Регентитѣ на България: Кирилъ, князь Преславски, проф. Богданъ Филовъ и ген.-лейт. Никола Миховъ;

Министъръ-председателитѣ: Добри Божиловъ и Иванъ Багряновъ;

Министритѣ: Д. Шишмановъ, П. Драгановъ, П. Габровски, Д. Христовъ, проф. Ал. Станишевъ, ген.-лейт. Т. Даскаловъ, ген.-лейт. Руси Русевъ, г-ръ Ив. Горановъ, инж. Хр. Петровъ, о.з. полк. Борисъ Колчевъ, В. Мутаковъ, К. Партовъ, г-ръ Ал. Сталийски, проф. Сл. Заговоръ, г-ръ Ив. Вазовъ, Н. Захариевъ, Хр. Василевъ, Д. Кушевъ, г-ръ Ив. Бешковъ, проф. Борисъ Йоцовъ, инж. Д. Василевъ;

Съветницитѣ на царя: П. Груевъ, Св.

Поменовъ, ген.-лейт. Р. Жечевъ, Д. Гевчевъ, Г. Гаджиевъ, П. Костовъ, арх. Й. Севовъ и Любомиръ Лулчевъ.

Втори съставъ, заседаващъ въ Софийския държавенъ университетъ, издаде 56 смъртни присъди на народни представители отъ 25-то Обикновено Народно събрание.

Присъдитѣ сж окончателни – безапелационни.

Вечерта осъденитѣ на смъртъ отъ двата състава на съда държавни дѣйци сж разстреляни на Софийскиѣ гробища.

Кратеръ, изкопанъ от бомбардировкитѣ, е станалъ безкръстенъ гробъ на нахвърлянитѣ отъ убийцитѣ тамъ тѣла.

На предполагаемото мѣсто на разстрела днесъ се издига паметникъ, който е безмълвно предупреждение:

Не на забравата!

Никога комунизмъ!

Вѣчна да бже паметъта на жертвитѣ на комунизма!

Поклонъ!

Никога не ще простимъ!

ИЗДАНИЕ НА ЦЕНТРАЛНИЯ УПРАВИТЕЛЕНЪ СЪВЕТЪ НА БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ, Инк.

Published by the Central Executive Board of the Bulgarian National Front, Inc.
708 Florenge, Park Ridge, ILL 60068, USA, Chicago

www.bnfront.com

+Д-ръ Иванъ Дочевъ – основателъ
+Д-ръ Георги Папруговъ – редакторъ

Редактура комитетъ

Година 59, брой 5

Книжка сто деветдесет и първа

Септември 2010

Д-р Иван Дочев. Шест десетилетия борба против комунизма за свободата на България

*(Подборки от едноименната му книга:
д-р Дочев за акта на 9 септември 1944 г.)*

Продължение от бр. 4

През първите дни след 9 септември 1944 г. безотговорната тълпа беше господар на улицата. Самият Антон Югов, вътрешен министър на комунистическото правителство, който би трябвало да пази реда, застана начело на тълпите и ги насърчаваше да грабят, тероризират и убиват. **Народът нарече Антон Югов кръволок и касанин и той си остана такъв докрай.**

Покровителстваното от Червената армия комунистическо правителство използваше тълпите от улиците. Всички криминални престъпници бяха пуснати от затворите. Те се накичиха с червени ленти, получиха оръжие и станаха правителствена комунистическа гвардия. Слезите от планините шумкари комунисти, повечето от които бяха на разходка из баирите само няколко дни преди окупацията на страната, станаха главатарии на уличните тълпи. Закриляни от Червената армия, разбиваха и грабеха магазините, влизаха в частни домове, крадяха и вършеха издевателства. Собственици, които оказва-

ха съпротива, биваха застрелвани на място. Тълпата стреляше на всеки показал се от прозореца на къщата си. Прилично облечени пешеходци биваха нападани от бандите, обирани и линчувани. **Особено голям интерес имаха към онези, които носеха часовници или бижуа.** За престъпленията и убийствата, извършени от уличните тълпи, никой и никога не потърси отговорност. Озверената тълпа бе на власт – комунистическото правителство се дирижираше от ония, които вилнееха по улиците. Утайката на обществото: шумкаджии, пуснати престъпници от затворите и нехранимайковци, които се самонаричаха “борци против фашизма”. **Тези вилнеещи типове никога не бяха водили борба против фашизма, тъй като в България никога не е имало фашизъм.** Главатарите на тълпите никога не са водили борба против никого въобще, защото до девети септември 1944 г. те не са били в състояние да водят каквато и да било борба, освен кражби.

Никога, повтаряме, никога тези банди, наречени “комунисти”, не биха могли да

гойдат на власт в България, ако не беше Червената армия, която окупира страната и им поднесе управлението.

За извършените убийства в страната след 9 септември 1944 г. днес има налице неоспорими доказателства. На разположение са точни списъци на десетки хиляди достойни български граждани от всички слоеве на обществото, които бяха избити от комунистите и техните ортаци пладнярите. Хората от "Пладне" бяха най-верните оръдия на новата власт.

Още от първите дни бяха съставени нарочни шайки от престъпници, излезли от затворите, пладняри и леви елементи, на които се постави задачата да арестуват всеки един, който е против комунистическия режим.

Шайките се пръснаха и по малките селища. Те навлизаха в сградите на общинските управления и застрелваха на място всеки, който им се противопостави. Първо убиваха кмета на селището и арестуваха чиновниците, обикновено без всякаква вина. За кмет назначаваха най-добре проявили се в убийствата и терора комунист, независимо от квалификацията му. Такъв кмет, за да задържи мястото си, тероризираше и екзекутираше всеки, който го критикува или прояви недоволство. Картината беше толкова злокобна, че в никой речник няма такива думи, за да се опише в истинската ѝ светлина.

Други шайки, специално избрани от сагисти, престъпници и убийци, бяха изпратени да залавят и ликвидират легионерите, най-големите техни врагове. Те знаеха, че при първия удобен случай, легионерите биха предприели въоръжена акция. Затова шайкаджиите проявиха неописуеми зверства срещу тях. Във **Варна** водачът на легионерите **Христо Недев** бе пребит от бой, завлечен в приморската градина и обесен на едно гърво. Водачите на легионерите в **Пазарджик** **Иван Йотов** и в **Пловдив** **Стоимен Лазов** бяха извлечени от домовете им посред нощ и изчезнаха – никой не знае къде са им гробовете. Водачът на Легиона в **Бяла Слатина** **Марко Димитров** заедно с 20 легионери бяха арестувани, отведени извън града и убити. В

местността Девол край Веслец бяха завлечени и най-жестоко избити, с отсичане на главите им и рязане на телата им на парчета, около сто легионери от околните селища. В местността Бутово, надясно от казармата на Пети артилерийски полк във Враца, бяха избити други около сто легионери и граждани. Арестуваните водачи на легионерите във Видин – **йеромонах Паладий, Венелин Шутилов** и др., са били най-жестоко избити един по един пред погледите на другите, очакващи смъртта си. **На йеромонах Паладий най-напред му извадили очите, след което го убиха. Неописуем сагизъм, който може да се нарече с една дума – комунизъм.**

Писъците на жертвите раздираха нощната тишина. Гражданите, свити по домовете си, трепереваха от страх и ужас. Страната беше сполетяна от нещо страшно – комунизъм, какъвто историята на човечеството не познаваше. Има живи свидетели, които са видели и знаят станалото, помнят вакханалиите и в ушите им още звучат писъците на жертвите. Има живи свидетели, които са видели как всяка заран от мазетата на училищата са изнасяни трупове на убитите. **Един от най-ярките примери за комунистическите зверства представлява избиването на 200 младежи – ученици легионери, в мазето на училището в град Оряхово.** Културният свободен свят и до днес не може да повярва, че такова нещо е възможно в XX век и не може да допусне, че има такива зверове в човешки образ. Това се случи в България след 9 септември 1944 г.

Описаното дотук продължава, то не е престанало, само тактиката е променена.

Комунистите, които по убеждение са атеисти, предприеха преследвания против религията, свещениците и богомолците. Хулигани, инспирирани от властта, влизаха в черквите по време на богослужение, викаха, крещяха и се подиграваха с богомолците. Комунистически органи държаха списъци на тези, които посещават черквите, и при случай се предприемаха наказания – те биваха изгонвани от работа, децата им изключваха от училищата или хулигани ги тероризираха по улиците. Уличната тълпа,

подкрепена от милицията, гонеше свещеници, биеше ги, замеряше ги с камъни, а други убиваха или бесеха по телеграфните стълбове.

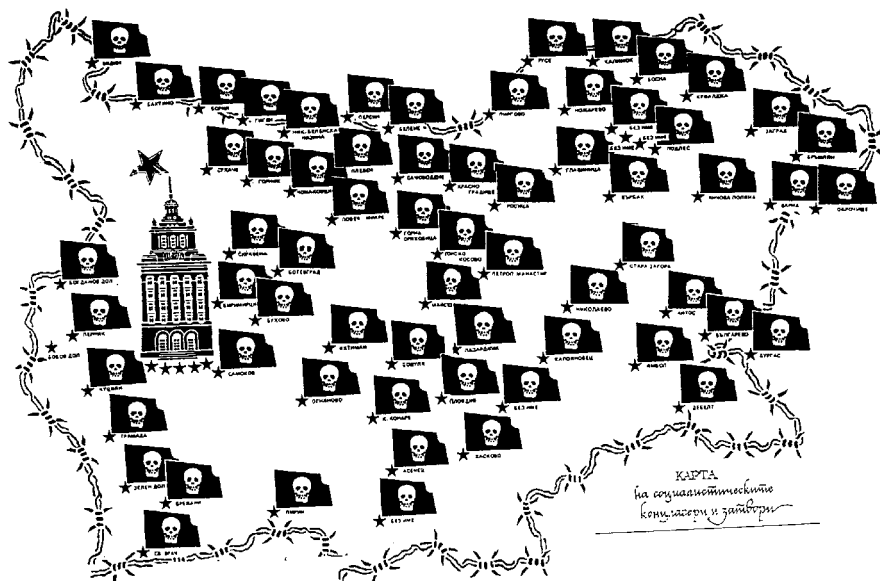
Все у в а ж а в а н и я т митрополит Борис от Неврокоп на излизане от служба бе застрелян от “неизвестно” лице – един от шайкаджиите, който го чакаше пред църквата.

Митрополит Паисий от Враца беше арестуван и откаран във Врачанския затвор, където комунистите се гавреха с него, язدهха го и го караха с братата си да мете пода на затвора. Същата участ има **митрополит Кирил** в затвора в Стара Загора. Всички владици, които не се подчиниха пред бича на комунистическата милиция, ги сполетя мъченическа смърт.

Комунистическите хулигани нападаха черквите, ограбваха иконите, имуществата и най-вече златните сервизи от олтарите. Регистрирани са стотици такива случаи, като в църквите “Св. Петка” в село Росица – Мелнишко, в Преображенския манастир и много други.

Преследванията срещу религията се разпростря и към черкви и свещеници от други вероизповедания. Протестантските свещеници – баптисти, адвентисти, пентакосталисти, методисти, католически и всички други бяха обявени за шпионски гнезда в полза на Америка. Лидерите на тези черкви, **свещеникът Васил Зяпков, конгрегатист, свещеник Йонко Иванов, методист, свещеникът Георги Чернев, пентакосталист, и свещеникът Никола Михайлов – баптист,** бяха осъдени на доживотен затвор като “американски шпиони”. Десетима други свещеници от тези църкви бяха осъдени на дългогодишен затвор по същите причини – шпиони на Америка. Изпратените по затвори и концлагери бяха подложени на зверски изтезания.

В същото време терорът в България продължаваше.

В град **Фердинанд** полицейският началник **Светозаров** с **окървавени ръце, вързан с въже за врата и трънен венец на главата, окървавен от бой, бе влачен по улиците от шумкарите с истерични викове на тълпата, доведена на площада в центъра на града. Там той бе разчекнат, вързан за гва коня, подкарани със сила в противоположни посоки.**

В **Шумен** братът на автора на тази книга майор **Дочко Дочев** е арестуван и с вързани на гърба ръце и надпис, увесен на шията му – “народен враг”, е бил разкарван из улиците на града. После е завлечен някъде към град **Омуртаг** и убит.

В **Дупница** комунистическата тълпа нахлува въоръжена в полицейския участък с намерение да убие началника **Байкушев**, един всеобщо уважаван патриот и отличен полицай. Той бе освободил служещите си в участъка, очаквайки сам комунистите. Без да се уплаши от тази настъпваща към него сган, излезе на балкона и откри огън. Само който беше там, можа да види паниката всред червените “герои”.

След като пръсна комунистическата сган, началникът **Байкушев** се върна в канцеларията, седна на стола пред бюрото си и се самоуби на поста си!

В **Харманли** комунистическата тълпа нападна из засада командира на **Шести конен полк** полк. **Бъчваров** и по най-зверски начин го

уби на място. По същия метод на улицата в Пловдив бе нападна и убит командирът на Девети конен полк полк. Бонев.

В село **Перушица** 32 души начело със свещеника бяха изкарани вън от селището, застреляни и заровени в обща яма. Мнозина бяха само ранени и зарити живи.

Никога няма да бъде забравено лобното място “Черната скала” край Самоков, където са откарвани, избивани противниците на комунизма и хвърляни в пропастта.

По цялото си протежение реките край населени места влачеха трупове на жертвите, избити от комунистическите палачи.

Унищожаването на елита на българската нация не може да се опише с думи! Извършени бяха нечувани зверства, масови разстрели, кланета и издевателства, непознати в историята на човечеството. Могат да се посочат още хиляди и хиляди имена на невинни жертви.

В концентрационния лагер “Белене”, наречен “Островът на смъртта” бяха закарани лидерите на различните политически партии и организации, минали в опозиция на комунистическия режим. Събрани бяха лидерите на Демократическата, Земеделската, Либералната и други партии. Също лидерите на организациите “Отец Паусий”, “Бранник”, “Ратник” и най-вече многобройните водачи и членове на Националните легиони – общо над 5000 души. Въпреки терора всички в лагера се държаха достойно. Комунистите се мъчеха с всички средства и изтезания да сломят волята и духа на затворниците, но надеждите им останаха напразни.

Между затворниците в лагера “Белене”, водачи и членове на Националните легиони, личаха г-р Никола Грозев, Васил Златаров, Никола Стоянов, Никола Драгиев, Иван Лазаров, Георги Радев, Филип Филипов, Христо Бачев, Димитър Карабаджаков, Петър Радев, Иван Долев, Васил Матеф, Тодор Капанов, Георги Божов, Коста Цанев, Любомир Банковски, Георги Марков, Петър Ефтимов, Стефан Момчев, Цветан п. Стефанов, Стефан Чакъров, Марин Кожаров, Димитър Кърджиев и много, много други.

Между политическите лидери от разни партии в лагера личаха бившият министър-

председател Константин Муравиев, бившият военен министър генерал Иван Вълков, бившият министър ген. Никола Недев, проф. Петко Стоянов. Също така там бяха генерал Ножаров, полицейският началник Гайдарски, генерал Радев, бившият министър Боян Смилов, полковник Симеон Бонков, полковник Порков, адвокатите Петър Ефтимов, Илия Митов, Димитър Кърджиев, Кирил Георгиев, Енчо Матеф и много други.

Лагерът в Ловеч при каменните кариери бе наречен “Лагер на смъртта”. Може би един от сто лагеристи преживяваше глуда и терора до изтичане на срока – година или две, за който беше пратен в лагера. Терорът, упражняван върху затворниците, беше смъртоносен. Всяка заран, когато лагеристите отиваха на работа в кариерите, трябваше да минават през шпалир от милиционери с дървета в ръце, които удряха наляво и надясно. Никой не можеше да премине, без да бъде ударен поне няколко пъти. Ранени, лагеристите трябваше да работят цял ден по 14-15 часа. Всекидневно се самоубиваха или мряха като болни от чума по няколко души, не можейки да издържат страданията.

Така бяха убити без причина: полковник Енчо Григоров и синът му Илия, Иван и Петър Караджови, естрадният певец и любимец на столичната публика Сашо, по прякор “Сладура”, и много други. Терорът в лагера Ловеч можеше да се върши само от изверги и садисти.

В цялата страна върлуваше терор. Неизброимо е числото на жертвите. Томове с книги и хиляди страници не биха стигнали да се споменат имената на тероризираниите, имената на ограбените, имената на избитите или да се опишат издевателствата и престъпленията, които комунистите извършиха в България.

Преследвайки целта да ликвидират всички, които са в опозиция или могат да бъдат в опозиция, комунистите създадоха т.нар. народни съдилища. Пред такъв “народен съд” в София бяха съдени регентите, всички министри и народни представители отпреди комунистическия режим.

Назначените “народни съдии”, комунисти-садисти, в мнозинството си бяха неве-

жи, без никакво понятие от право. Те изпълняваха нарежданията на правителството.

Имената на тези комунистически “народни съдии”, които обезглавиха българския народ, никога няма да бъдат забравени.

“Народният съд” изпълни възложената му задача. Той прочете предварително написаните смъртни присъди. “Подсъдимите” се държаха достойно. Срещу тях нямаше никакви доказателства за извършени престъпления или каквито и да е деяния за съд. Това обаче беше без значение за “народните обвинители”. “Съдът” прочете, както казах вече, предварително написаните присъди и осъди на СМЪРТ: регентите княз Кирил, проф. Богдан Филов и ген. Никола Михов; бившите министър-председатели Добри Божилов и Иван Багрянов; бившите министри Петър Габровски, ген. Теодоси Даскалов, Васил Митакوف, Димитър Кушев, Димитър Василев, д-р Иван Горанов, д-р Борис Йоцов, д-р Константин Партов, Никола Захариев, инж. Христо Дойчинов, Дочо Христов, ген. Руси Русев, д-р Иван Вазов, д-р Иван Бешков, проф. д-р Александър Станишев, Борис Колев, д-р Александър Сталийски; бившите царски съветници Юрган Сево, Любомир Лулчев, Светослав Поменов, Георги Найджиев, Петър Петров, Димитър Генчев, Павел Груев, Рафаел Кунев и шестдесет и трима народни представители, между които д-р Никола Минков, Лазар Попов, Иван Батенберски.

Така загинаха представителите на свободна България. На този ден, наречен в историята на освободителната борба “крвавия четвъртък”, бе погребана в софийските гробища Свободна и демократична България.

След първата вълна от грабежи, побоища, затвори, лагери и избивания, се пристъпи към “законно” ограждане на имотите от гражданите, отчуждаване на предприятия и частни домове. Изземане на всякакви значителни частни имоти, едра градска собственост. Къщите и имотите бяха направо заграбени, а собствениците им изхвърлени на улицата. Тези имоти бяха обявени за “собственост на народа”. Всъщност там се настаняха комунистически величия и тяхната гвардия от шумкари, убийци, криминални

типове и подобни индивиди. Не бе дадено на никого обезщетение и всичко бе заграбено без право на възражение или търсене на правосъдие. Изхвърлените от домовете им граждани обикновено биваха изселвани някъде далеч в провинцията. Собствениците на предприятия бяха задължени да работят в същите с най-ниски заплати и да учат назначени невежи директори и управители комунисти, които нищо не разбираха, но получаваха много пари. Фактически тези червени директори разориха предприятията и никой не можеше да ги критикува или държи отговорни.

Такива неща ставаха навсякъде.

Вместо хората да забравят, както комунистите очакваха, стана обратното, сега всеки осъди комунистическите деяния и се гордее с миналото си повече, отколкото преди.

Опитите да се заличи миналото бяха част от терора, който комунистите упражниха в България и на който станаха жертва десетки и десетки хиляди граждани.

В своята пропаганда, за да спечелят българския народ, комунистите тогава и сега, преди да дойдат на власт, обещаваха, че тяхната партия, когато вземе властта, ще осъществи желанията на работниците, ще разреши техните проблеми и ще им осигури щастлив и благоденстващ живот с високи заплати. Уви – стана обратното. Комунистите не само че не направиха нищо за работниците, но им отнеха правата, които имаха преди. Те лишиха работника от правото да избира или сменя работата си, като го закрепостиха към предприятието, където са го назначили. Те отнеха правото на работника да предявява искане за по-добри условия на работа или за по-добри заплати и ги лишиха от правото да стачкуват и се борят за правата си. Те заставиха работниците “доброволно” да работят в безплатни бригади, и то след работно време, свободни или празнични дни, включително и неделя. Те намалиха заплатите на работниците до нивото едва да преживяват, за да бъдат напълно зависими от властта, и ги заставиха принудително да работят извънредни часове в подкрепа на планове на “социа-

лизма”, което продължи и след 10 ноември 1989 г., когато спечелваха изборите и вземаха властта в свои ръце.

И това не се отнася само до България. Еднаква е природата на войнстващия бандитизъм навсякъде по света, където комунистите са успели чрез интриги, лъжи и измами да се доберат до властта. Човечеството не познава все още случай, при който властващият комунизъм да има друго лице освен на потисник-терорист. Затова за нас 9 септември 1944 г. е **най-черната дата в историята на България**, след която комунистите на власт тероризираха и клаха беззащитния български народ така, както башибозуци не

са го клали. Тя ще се помни от българския народ и ще напомня на поколенията за дългата нощ на комунизма в България.

Следствени
изтезания

Георги Фотев

Безнадеждността в империята на злото би била неописуема, ако хората нямат свойството да се пригледат да живеят в полярната нощ на леден мрак и дори много от тях да си мислят, че живеят в цъфтеж на пролетта.

На 9 септември 1944 г. в България се прокламира, че настъпва цъфтежът на пролетта. Цъфтежът на пролетта и терор. Кървав терор. Настъпила е една дълга полярна нощ на леден мрак и на изпитания, които са не просто сурови, но фактически в безброй случаи непоносими за човека от плът и кръв, който може да оцелее при условие, че се предаде.

Тялото може да бъде покорено несравнимо по-лесно в сравнение с духа. Да бъде човек окован във вериги не означава още покоряване на неговата душа и дух. Въпросът е за предела на тялото в изтърпяване на изтезание върху него. Има такъв предел и при различните човешки индивиди той е различен. Едни и същи тежки изтезания се понасят в един случаи по-дълго, в други – сравнително по-кратко. Дори най-издръжливият в края на краищата предпочита смъртта пред изтезанията, но той може да е напълно ли-

Дългата нощ на комунизма в България

(Подборки)

шен от подобен изход. Следствените изтезания, лагерите и затворите са не просто отмъщение, мъчение заради самото мъчение, а душевно-духовно трансформиране на личността, нещо като прераждане, но насилствено. Ако това се окаже невъзможно или е просто безсмислено, тогава човекът се унищожава.

“Целта с лагерите не е просто да се унищожават хора и да се смазва човешката личност, а те да служат за безчинското експериментално заличаване на самата човешка спонтанност като начин на поведение, при научно контролирани условия и превръщането на личността в нещо по-низше и от животните, в нещо като кучето на Павлов, което, както знаем, е било обучаване да яде не когато е гладно, а при сигнал на звънец, и е едно извратено животно.”

СЛЕДСТВЕНИ ИЗТЕЗАНИЯ, ЛАГЕРИ И ЗАТВОРИ. НА ПРЕДЕЛА ТЯЛОТО ПРЕДАВА ДУШАТА

Знаем, че човешкото тяло и душата не са едно и също. Мъчителите знаят това много до-

бре. Не е нужно да се занимаваме с маркерите от най-вечни теми и проблеми. Това се знае от всеки, от най-примитивния, така да се каже, жизнен опит. Когато се казва, че дадено изтезание е варварско, всеки е наясно защо това название е тъкмо такова.

Случаят Никола Петков

На 5 юни 1947 г. в залата на парламента, в самото Велико народно събрание Никола Петков е арестуван.

Процесът се гледа от 5 до 16 август 1947 г. Следствието фактически трае два месеца. Смъртната присъда се изпълнява повече от месец след нейното произнасяне. Твърди се, че от арестуването до съдебния процес, по времето на следствието Никола Петков не е бил изтезаван физически. Това не може да се каже за другите подсъдими и свидетели, като се съди, ако не по достоверни сведения, само по нелепите и нерядко безумни свидетелски показания. Със сигурност може да се смята, че Никола Петков и всички, които са познавали по-отблизо част от свидетелстващите, са се питали изумени дали тези хора са същите, които са познавали по-отрано. При очните ставки по време на следствието и при слушане на свидетелските показания по време на самия процес на хора, които е познавал по-рано като свои съратници и които са неузнаваеми с нелепите си и абсурдни твърдения, той си е спомнял за писмото на верния си съратник Петър Коев (задържан преди Никола Петков – бел. ред.), бивш народен представител от опозиционната група, чийто лидер е той. **Това писмо Петков прочита на 3 декември 1946 г. от трибуната на Великото народно събрание.** Ето какво се казва в него: *“С няколко думи ще ти опиша как стават разпитите в Дирекцията на милицията, за да имаш идея за системния и планомерно провеждан терор на задържаните, чрез който се изтръгват “признания” и се формират обвинения. Довеждат те до едно състояние на пълно физическо и морално смазване, при което човек става безразличен към съдбата и живота си и копнее да стигне до какъв да е край, само да се прекрати непоносимото страдание, което не е ограничено нито по време, нито по размер. Грохването идва в момента, когато у тебе залегне убеждението, че ти си абсолютно беззащитен и че няма*

правна опора, няма закон и няма отговорност за тези, в чиито ръце си попаднал. Самите те през цялото време се стараят да ти внушат това.

За разлика от обикновената правно-наказателна процедура тук ти най-напред си осъден, па тогава ти търсят обвинения и доказателства. А те се набавят чрез терор, който бива физиологически – глад, безсъние, жажда; физически – бой, стоене прав с дни и нощи, и психологически – внушение, че близките ти са арестувани, интернирани и пр., и пр. Ще ти разправа как беше с мен.

Два дена след арестуването ми, при което бях поставен сам в тясна, тъмна килия, абсолютно изолиран от света, ме заведоха при началника на Държавна сигурност, гдето в присъствието на началника на отдел “А” Генов и инспектор Зеев ми бяха нахвърляни всевъзможни обвинения от това, че съм одобрил пожара на руския памук в Бургас през 1945 г., до това, че съм замесен в готвен преврат от Дамян Велчев, Кирил Станчев и др. и че съм връзката между тебе и тях. Прочетоха ми саморъчни показания на офицери, в които “признават” моето и твое участие в заговора.

След това 25 дни престоях в килията, без да ме потърсят и повикат на разпит. Оставен бях да зрея. През това време ми наложиха пълен глад: малко хляб и изтощение, волево отпадане и осъзнаване беззащитността си. На 22-ия ден – събота, в 8 часа сутринта, ме качиха на четвъртия етаж на разпит, отгдето слязох в четвъртък, 11 ч., на втория етаж.

Денонощия продължи разпитът, като всеки три часа разпитвачите се сменяваха, а аз оставах прав без сън, без хляб и – което е ужасно – през тези душни августови дни и нощи без вода. Ръцете са оковани в белезници и не се позволява никакво допирание до стената или масата. През всеки три часа все същите въпроси се поставят и записват до втръсване, до умалвяване. Ръцете са подути, а краката боси, невероятно отекли. Никаква милост, никакво снизхождение, особено на молби за вода. Гладът след 24 часа не се усеща, а от безсънието главата става куха и страшно бучи (...) и при това, ако не повтаряш точно същите дати, часове и имена при всяка смяна на разпитвача,

който следи от това, което предшественикът му е записал, тежко ти!

Когато на петия ден ме хвърлиха в голата килия, аз веднага заспах и спях 12 часа като мъртъв. Събудих се с мисълта, че изпитът се свърши. Вечерта обаче, в 11 ч., пак ме взеха и заведоха горе. Този път в по-голяма стая и друг персонал, от чийто вид и израз на лицата веднага разбрах какво ме чака (...). Бутнаха ме (...) на пода, вързаха ми ръцете, прекараха ги през колената, като мушнаха през ставите една цев от пушка и като ме обърнаха на гръб и запушиха устата, започнаха да ме налагат по ходилата с една дебела гума. Така продължи до 2 ч. – всичко три часа, с почивки, през които Зеев задаваше въпроси.

Това се повтори четири нощи. На последната присъстваха и други инспектори, групови началници, дори и комендантът на столицата Веселин Георгиев. Боят беше заради митинга на 30 март 1945 г. – като между почивките ми задаваша въпроси по него и ме обвиняваха, че този митинг станал причина за разбиване на отечественофронтовското единство и че оттогава се създава опозицията, която нанесла непростими пакости на правителството.

След тази нощ ме захвърлиха в килията и до освобождението ми на 4 ноември в 10 и половина вечерта, след 90 дни арест като в гроб, не бях за нищо потърсен и питан. Близо два месеца преживях морален гнет и бях подложен на психологически терор. Килията ми се охраняваше не само от милиционер, но и от цивилен агент, които един други се контролираха да не би да узнаят нещо за света и за близките си. Но ми нагласяваха така майсторски скроени мъки, например, за участието на близките ми, за здравето на децата ми и други, че искрено предпочитам физическите изтезания. За човек, който за пръв път е подложен на този траен терор, немислимо е да издържи и да не подпише всичко, което му се поднесе.

19 ноември 1946 г. Петър Коев

На 16 август 1947 г. съдията чете присъдата с тежък глас: *“Никола Петков, в името на българския народ, Вие се осъждате на смърт чрез обесване!”*

На скамейката сред обвиняемите, само за секунда, осъденият възстанови цялата си смелост на борец. Тялото му се сгърчи, сви се в себе

си като пред скок, лицето му се изчерви от гняв. *“В името на българския народ?”* Останалото нямаше значение за него! Но тези думи той не можеше да приеме. И със силен глас извика:

“Не! Не в името на българския народ! Мен ме изпращате на смърт по нареждане на вашите чужди господари, тези от Кремъл или другаде. Българският народ, задушен под кървавата тирания, която вие маскирате като правосъдие, никога не ще повярва на вашите гнусоти!”

Никола Петков е обесен в 0.15 часа на 23 септември 1947 г. в Софийския централен затвор.

Историята на Трайчо Костов

Трайчо Костов е обесен в два и половина след полунощ на 17 декември 1949 г. в присъствието на прокурора, началника на административната служба при Върховния съд Петър Петков, директора на Софийския централен затвор Георги Тасев, поддиректора Н. Пинкас и лекаря от болницата при същия затвор Д. Раев, следователите В. Чанков, Б. Зеев, М. Гинев, Ап. Зидаров и Н. Дворянов.

На 20 юни 1949 г., когато Трайчо Костов отива на работа в Народната библиотека, посред бял ден на улицата, агенти му нахлузват белезници. Започва следствието, което преминава през жестоки изтезания. Задачата на следователите не е да достигнат до обективни факти на престъпни действия, а до признаване от следствия на неща, които по същество и в технически смисъл нямат нищо общо с действителността, т.е. “фактите” са измислени или пък действителни случаи са тенденциозно прекроени и изопачени до неузнаваемост и абсурдност.

Това, което изнасяме, е подреждане на кадри за една по-пълна картина, свидетелстваща за умопомрачителна злост и жестокост върху човека от плът и кръв, върху живия човек, хвърлен не във въображаем, а в действителен ад. Разбира се, ние посочваме източниците и всеки, който би искал да узнае нещо повече за хората, които са ни оставили свои разкази, би могъл да почерпи сведения от тези източници и повече за участието на всеки един от изтезаваните.

Стефан Богданов принадлежи към комунистическа семейна среда. Майка му е награден с орден “Майка героиня”, връчен ѝ лично

от Георги Димитров. Брат му – дисциплиниран и беззаветно предан на комунистическата партия, “готов да посече и собствения си брат по нареждане “отгоре”, дори и в разрез с очевидната истина”. Сестра му Савка получава званието “Герой на социалистическия труд”, макар впоследствие да е заподозряна като “сестра на шпионин”. Стефан Богданов, преследван преди 9 септември 1944 г. за комунистическа нелегална дейност, непосредствено след тази дата работи по създаването и изграждането на Държавна сигурност. След всичко преживяно в края на краищата стига до радикално скъсване с комунистическите илюзии, а не просто до осъждане на “извращения”, каквито признават било искрено, било с половин уста комунистите и бившите комунисти. От такава гледна точка Богданов прави преоценка на собствените си представи и дела. “Като фанатизиран и предан комунист в първите години след 9 септември 1944 г. аз активно участвах в провежданата от ОФ правителството антидемократична и терористична политика. В Държавна сигурност аз заемах изключително отговорния пост ръководител на контра разузнавателна служба срещу чужди шпиони у нас – така наречените отделения “Б” или още КРО.” И още една присъда: “Въобще нашият социализъм се оказа най-жестокият тоталитаризъм, най-жестокото насилие срещу другомислещите.”

Когато започва следствието, Стефан Богданов, по негови думи, е третиран по-лошо и от животното. “Държан съм прав непрекъснато при побой и тормоз, без абсолютно никакъв сън и почивка, веднъж 17 денонощия, веднъж 11 и още 5 денонощия. В минималните интервали на тия денонощни сеанси трябваше да лежа с вирнати нагоре крака, за да спада оттокът на подутиите ми с месеци крайници. (...) От мене отчаяно се искаше само едно – да призная, че на полицейска база Трайчо Костов ме бил вербувал в своя вражески антипартиен център. (...) Хиляди удари – удари по лицето, удари по главата, удари по гърдите, удари по врата, с прозвище “катюша”, удари, от които отначало не падах и затова се налагаше с дни да ме лишават от арестантска храна, за да съм отслабнал побързо. (...) Исканите от мен показания бяха многократно формулирани в тезисни въпроси от следствието, което ги придружаваше, и

със съблазнителни обещания за сън, хляб и почивка. (...) От ударите ми пукнаха външния кокал на лявото ухо, от което още има белег. Два пъти съм бесен за палците на ръцете – чудовищни мъки по безсъние – белегът ми на десния палец още стои.” “Поставят ме на ниска табуретка и ме принуждават да си вдигам високо краката върху желязна каса, без да се опирам другаде, като в безкрайно уморителни мъки да си хващам с ръце ходилата. В напрежение, безсилие и цял в пот падах треперещ след удари с дърво от моя пазач.” Мъчението, наричано “монастирска раница”, е следното: “Закопчаните ми с белезници ръце прехвърлят отзад и ги свързват с гайка на панталона така, че изпитвам страшна болка, когато отмалаят и искам да ги сложа отпред, но не мога. Падах от мъчителни болки и напрежение, но следвах остри ритници и бой. (...) Непрекъснати удари по цялата глава, околвърст челото, докато се получи венец от подутини, които след това бяха лекувани с компреси от специалната санитарна служба, която нарекох “алхимици”. Ударите се придружаваха с вокален акомпанимент от побойника Н. Дворянов.” Изобретяването на мъчения, изглежда, няма граници. “Следвах мъките с поклоните. Изнемощял, трябваше да правя пред следователя метани като тези, които правят религиозните баби в църква и със стотици до земята. Но тук – при убийствена умора и при условие, че потта ми трябваше да измокри пода пред краката на следователя мандарин. Той пък в това време пее (...). Падах изнемощял, но остри ритници възобновявах отново молитвените пози.” “С часове съм застава да си държа с едната ръка лявото ухо, а в другата да държа кибритена клечка, която да гледам втренчено до безкрай.” “Удряха ме постоянно с тънка пръчка и молив по носа...” “Затискат ме седнал върху висока маса, бутат главата и тялото ми да висят при непрекъснато обтягане на стомашните мускули. Болките са извънредно остри и тежки.” “Извършвах някакво нагряване на ставните ми мазнини, от което припадах в адски болки и имах чувството, че съм в кипящ казан. Когато се събуждах, бях целия мокър, а ръцете и мишците ми бяха покрити със съсирена кръв. С месеци след това ръцете ми бяха като чужди и не можех да ги движа.”

Преживяното от **Денчо Знеполски** в следствия арест е следващият ключов случай. За мъчителите си Знеполски казва: „бяха загубили образ и подобие човешко. По държанието си приличаха на побеснели зверове, бяха сякаш пияни или полупияни садисти, които се редуваха при мен денонощно – отиваха да си починат на горния етаж, а аз стоях непрекъснато на крак, по 24 часа в денонощието, оттеклъ, подпхнал, не ял (бях престанал да чувствам глад), не спал... Стоях и очаквах поредните им изпълнения...”

“Както стоях прав, изведнъж ми причерняваше пред очите, започнах да падам в някаква дълбока пропаст и в мига, в който аз наистина съм полетял да падна, ме посрещна със силен бокс Стоилов и ме изправя на крака. Тежка ръка имаше проклетникът...” “Но най-жестоки бяха ударите в гърдите. (...) По едно време надвих гордостта си и започнах да го моля през сълзи да не ме удря в гръдния кош. Затрудни ми се дишането, задушавах се, не можех да докосна гърдите си. Като посегне да ме удари, веднага си свивах ръцете, за да се предпазя горе, а той вземе, че отпрати юмрука си в корема. (...) Примамляваше ми от болка...”

“Минаха седмици, мина месец, следствена-та преса продължаваше да ме изцежда по един и същи начин – безсъние, глад, зверски побоища. (...) Следователите ми плюскаха демонстративно пред мен, а аз бях толкова изгладнял, че слюнките ме задавяха понякога. И един ден, както ме бяха оставили сам в стаята, изведнъж съзрях, че на прозореца има комат хляб и парче салам. Знаех, че следователите ще се върнат при мен след 10-15 минути, станах, приближих прозореца и протегнах ръка към толкова мечтания залък, но на прозореца... нямаше нищо! Беше само една халюцинация...”

“Най-непоносимо беше, когато ме караха да застана за половин час само на петите си на ръба на нара – цялата ми тежест падаше върху тях. Колко можеш да издържиш в такова положение? Само след няколко минути краката ти започват да треперят и бързо се строполяваш долу. Види ли те, че си паднал, дежурният влиза в килията и започва да те налага с пушката: “Твоята мама... стани!” Ставаш, качваш се на нара, започваш да се клатушкаш напред-назад на самия му ръб, докато паднеш отново...”

“Щом мен можаха да ме смажат и да ме превърнат в играчка в ръцете си, какво остава за другите, по-малко издръжливите...”

Петко Огойски е млад човек с опозиционна земеделска ориентация, но също така изненадващо арестуван. Началото на следствието е с буквално същата бруталност на езика. Целта е също още в самото начало да знае, че е смятан за нищожество и да не си прави никакви илюзии за отричане на приписаната му виновност. “Отвориха една малка, като на кокошарник врати-чка, натиснаха ми главата надолу и с колене и юмруци ме натикаха вътре. Така сгърчен, на колене, с опряла в тухлите глава, лактите ми също опираха в тухли, милиционерите притискаха насила вратичката зад гърба ми и заключиха с катинар.

Колко време съм бил там и днес не знам. Изгубих представа за ден и нощ, защото беше тъмно. Чувах някакво движение на хора, но дали бе по площада, или извикване и връщане от следствие, не се разбираше. Изглежда, че моят “сандък” е доста изолиран от всичко живо. Жестоко болеше вече и опряното в тухлите чело, и притиснатият от вратичката гръб, и изтръпналите и вдървени вече крака. Всичко нескончаемо болеше.”

Славчо Трънски е много популярен, почти легендарен партизански командир. Комунистическата пропагандна машина, която се изгражда бързо и заработва на пълни обороти веднага след 9 септември 1944 г., и след скоротечното ликвидиране на всякакво, и най-малкото публично изразено другомислие, създава и налага митове и легенди за партизанското движение. Но щом партията прецени и разпорежда на Държавна сигурност, легендата Трънски се превръща мигновено в “никой”. Военният министър ген. Панчевски казва в кабинета си на пълния с ентузиазъм, с идеализъм и желание за всеотдайна работа Славчо Трънски, че е заподозрян в нещо си. След кратката среща на министъра Трънски е отпратен в приемната на министъра. “Щом закопчаха ръцете ми, веднага ме отмъкнаха в съседната стая, в която министърът обикновено посрещаше гости, където и аз съм имал случаи да бъда. Тук ми свалиха временно белезниците, за да ми съблекат генералския костюм – сякаш съм разжалван и ми намъкнаха

смачкани войнишки дрехи, без никакви отличителни знаци.”

“Трети ден не ми дават никаква храна. Без храна и без сън. Карам на телесните си запази. А времето не минава. Кога ли ще съмне? Веднъж да излезна от този ад! А нима можех и да предвидя, че още много пъти ще бъда не само в този, но и в по-мръсен и тесен карцер?” Генералът обмисля да се самоубие, като си разбие главата в бетонната стена.

Ето какво ни казва **д-р Петър Дертлиев**: “Дни и нощи единствено духът, куражът поддържат смазаното тяло, което крещи от болка, което иска да те предаде. Не искаш да си подлец, не искаш да признаеш чудовищните обвинения, че си чужд агент, шпионин, не искаш да предаваш любими хора. Ала тялото крещи от болка, колената се подгъват, не можеш повече. Накрая духът рухва.”

“Само че сега ти трябва да признаеш не само това, което си вършил, но и това, което фантазията на твоите мъчители е изградила с оглед на тяхната политическа сметка и целесъобразност. А в тази постройка си не само ти, а и много хора, които ти познаваш и обичаш, предаваш не само себе си. Но нали времето е спряло. Оставят те да си починеш. Съвземаш се. Тялото с неговите болки и страдание загубва своята власт над духа, ужасеното съзнание разбира дълбочината на падението. Повикан на ново следствие, нещастникът отказва показанията си. Тогава започва вторият рунд – до пълно смазване, до пълен погром на личността. Пак съвземане... Трети рунд и т.н., и т.н., докато следствените имат само едно желание – да свърши всичко, да става каквото ще, дори това да е смърт. Капитулацията трябва да стигне дълбоко, дори по-далеч от съзнанието, от разума, някъде в дълбоките тайни на подсъзнанието. Там трябва да залегне страхът, умората. Трябва да се преобърне дори инстинктът за самосъхранение в стремеж към смъртта.” Д-р Дертлиев описва усъвършенстванията на изтезанията в комунистическото следствие след 9 септември 1944 г. от просташката бруталност към постигане на набелязаните цели на строго научни основи.

“Всичко, от което се нуждае човек, трябва да се превърне в средство за мъчение. При това

често отпада нуждата от примитивното, вулгарно физическо изтезание – боя. Времето и човешките нужди са достатъчни, за да се стигне до същия резултат. Нуждата от храна се превръща в неописуем, ръфащ червата ти глад. Като яростно животно ти се нахвърляш върху парчето хляб, което ти подават. Сънят ти е отнет. Главата, първо, е приспивно мъглява, после отново тежка, а от тебе се иска да мислиш, да отговаряш на коварни въпроси, които може да бъдат фатални. Смазаното от умора и безсъние тяло най-напред крещи за почивка, после почва да те унася, а в главата ти отвън като с чук набиват неща, деяния, за които не си и чувал, но на втория, третия път те ти стават познати и ти се питаш, ако още можеш да се питаш: “Нямаше ли такова нещо?” Бавно (а-ах, това спряло време!) следствията се превръща във възсичен човек, който с каталептична очевидност приема всичко, което му се внушава отвън. И той иска само да свърши всичко, да спи, да се нахрани и защо не – да умре. А къде е духът? Срещу него вече нещо много дълбоко, много силно – инстинктът. И той вече е обърнат срещу него. Инстинктът не иска да те съхрани такъв, цялостен. Той е съгласен, ако може да запази поне това жалко, смазано тяло или ако не може да стори това, да го освободи от страданията. Ти си сам срещу инквизиторите и отникъде няма надежда за помощ за правда, дори я няма суетната радост, че някой ще разбере твоята Голгота. Ти просто потъваш, загиваш в безмълвието на безвремето.”

“Всичко се върши в нощ, нощ в буквален и в метафоричен смисъл. Милиционерско нахлуване събужда деца посред нощ от техния сладък детски сън и те ужасени виждат, че отвлечат техния татко. Чудовища в нощта. Децата нищо не разбират. Майките им нищо не разбират. Никой нищо не разбира. Убиват бащи, хвърлят ги в затвори и лагери, прогонват ги. По улици и площи възторг. Сияйно бъдеще на комунизма. Измамна светлина. След нея е нощта, дългата нощ. Страх, страх навсякъде, страх **от** и страх **за**. Страхът е най-големият порок – казано е в “Майстора и Маргарита”. Страхът е най-силното оръжие на тоталитарно-комунистическия режим. Ето

защо нищо не може да съществува, без да е опорочено. Ад, по-ужасен от Дантевия.”

Кървавият терор става ненужен, щом е изградена и заработва тоталитарно-комунистическата машинария. Той е заменен с духовен терор. Такова било времето. Историята е история. Обективната истина! Колко подла и цинична е тя. Утешават майките, децата, бащите, братята, сестрите, себе си с обективната, обективно-историческата истина. Имало и преди, имало и след това несправедливости и какво ли не. Имало и други истини. Имало и празници, имало и приятни работи, хора са се влюбвали и любили, на морето ходели, безплатно се учили, слънчеви дни имало, имало, имало... Не било само нощен мрак. Няма нищо по-подло, чудовищно, цинично и отвратително от “обективната истина”, защото тя не е за хората, а за вещите. Над всяка истина е

човешкостта. Истината е различна в различните времена и на различни места, менлива е дори там, където е нейното място – в науката. Може да се окаже, че истината е заблуда, че е маскирана лъжа, може да изглежда недостижима. Няма, слава Богу, абсолютна истина. Над истината обаче, каквато и да е тя, е **човешкостта**. Човешкостта е близка, разбираема навсякъде, винаги е непосредствена.

И все пак не ни напуска надеждата, че днешните и бъдещите поколения, ако не допуснат изтриване на паметта, могат да запазят и подхранват трезвост, да бдят за човешкостта.

Живот се живее на светло.

Бел. ред. – Читатели на сп. “Борба”, пропуск ще бъде, ако книгата на Георги Фотев “Дългата нощ на комунизма в България” не е в библиотеките ви.

Вяра в
промяната

Отъ Голгота къмъ Възкресение...

По трънливия път на България 1944-1989

Да извървимъ трънливия път на България отъ “гвойното освобождение” до днесъ, да изживѣмъ мъченичеството на нашия народъ презъ изтеклия 45 години е едновременно дълъгъ и изпитание. Историческа повеля е да проследимъ стъпка по стъпка събитията въ нашата Родина, които я доведоха до днешното ѝ окаяно положение; да потърсимъ тяхното потекло, по изначални зли помисли на властници, по милостъ на чужда гържава; да изобличимъ идеологически неизбѣжната пропастъ между тяхнитѣ думи и гѣла. По дълъгъ пътѣбва да се подложимъ на това действително угнетителство.

ПОТЕКЛО НА НОВОТО ИГО

По починъ на Българската комунистическа партия (БКП) въ Москва е създаденъ Отечествень фронтъ (ОФ) съ програма, съставена и приета отъ Заграничното бюро на БКП, подъ ръководството на Георги Димитровъ, и оповестена по Радио “Москва” на 17 юли 1942 г. Основното съдържание на програмата е присъединяването на българския народъ къмъ Съветския съюзъ, съ всички последици, които не бѣ нужно да се изброяватъ. Не се говори за социалистически задачи, нито пътъ за бждеща диктатура на пролетариата въ България. По думитѣ на самия Димитровъ програмата поставя като най-близка и централна задача сваянето на правителството, създаване на ОФ-правителство, което щѣло да осигури “независимо политическо и икономическо развитие на България”. Програмата е “практическа общонационална демократическа платформа” на БКП “презъ време на войната за освобождение на страната отъ фашизма и германската окупация”.

Замисленъ като “обединение на патриотичнитѣ и демократични антифашистски сили на българския народъ”, ОФ едва презъ августъ 1943 г. успѣва да привлече къмъ комунистичнитѣ учредители още “лѣви земеделци” и политическия кръгъ “Звено”.

Въ програмата правителството се окачествява като “антинародно монархофашистко”. Страната е “окупирана отъ Германия”. Преди години БКП уреди въ София симпозиумъ

по въпроса за положението на България през време на войната. Много и разгорещено се разискваше по т.нар. окупация. Мнозинството възприе мнението, че **България е била презъ всичкото време суверенна държава, не е била подлагана на чужда окупация.** Въ настоящето само вѣчно вчерашнитѣ поддържатъ възгледа, че въ България изобщо е имало нѣкога фашизъмъ или “монархо-фашизъмъ”.

Исторически гветѣ предпоставки за образуване на ОФ отпадатъ. Тѣ сж само измисленъ *предлогъ* на БКП.

На 2 септември 1944 г. въ София се образува ново правителство съ министъръ-председателъ Константинъ Муравиевъ, бившъ министъръ въ кабинетъ начело съ Александъръ Стамболийски. Въ правителството влизатъ представители на БЗНС “Врабча 1” (Гичевъ-Димовъ), Демократическата партия, Народната партия (“народняшката”). Като министри безъ портфейлъ влизатъ Никола Мушановъ, Димитъръ Гичевъ, Атанасъ Буровъ – водителитѣ на тритѣ споменати партии. Новото правителство съ неумолимостъ създаде всички предпоставки и безкомпромисно възстанови пълно демократично управление. **На 9 септември нѣмаше нито авторитарно, нито монархофашистко, а напълно демократично управление съгласно Търновската конституция.** На тази дата **бѣ свалено едно демократично правителство,** каквото се предвижда отъ Търновската конституция, една отъ най-свободолюбивитѣ въ Европа, и което **представляваше огромното мнозинство на българския народъ.**

Отпада и третата предпоставка за преврата от 9 септември 1944 г. Презъ цѣлото време на войната **България поддържаше редовни дипломатически отношения съ Съветския съюзъ, царъ Борисъ не допусна нито единъ български войникъ на Източния фронтъ.** И при все това **Москва обяви война на България, нахлу въ страната като завоевателна сила,** направи едно правителство по свой вкусъ и първоначално свои и бждещи задачи. “Решителната помощъ” на Червената армия е съ благодарностъ отбелѣзана въ самата “Димитровска конституция” и нейната приемница. БКП нарича съветското нашествие “второ освобождение”. Тази историческа измама се саморазобличи още на 9 септември съ всичкитѣ ужаси, които врѣхлетѣха българския народъ. Ще рече, след Освобождението отъ 1878 г. **само за частъ отъ българския народъ, уви!** – дойде **заробването** на България – демократична, свободна, независима!

БЪЛГАРСКАТА ВОЙСКА ВЪ ПОДКРЕПА НА ЗАВОЕВАТЕЛИ НА БЪЛГАРСКИ ЗЕМИ

Презъ Втората свѣтловна война царъ Борисъ съумѣ да върне Южна Добруджа по договоръ съ Румъния, после освободи почти цѣла Македония въ предѣлитѣ на Югославия, Моравско и Западна Тракия, безъ да пожертва нито единъ войникъ.

Съ политическа далновидностъ царъ Борисъ не прекъсна редовнитѣ дипломатически отношения между Третото българско царство и Съветския съюзъ. Въ името на сжщитѣ български интереси Регентството на малолѣтния царъ Симеонъ и правителствата следъ трагичната кончина на царъ Борисъ продължиха тая политика до 9 септември 1944 г. Царъ Борисъ и приемницитѣ му въ ръководството на България устояха на натиска на Хитлеръ и нито скѣсаха дипломатическитѣ отношения съ Москва, нито пъкъ изпратиха единъ-единственъ войникъ на Източния фронтъ.

Ето такава България завариха залополучнитѣ герои на “двойното освобождение” съ войска отъ 800 хиляди души **въ пълна боева готовностъ.** И първата имъ задача бѣше да изпратятъ свои глашатаи да петнятъ името и честта на българската войска, загето била навлѣзла въ “чужди” земи! Отечественофронтовското правителство постави бъл-

гарската войска подъ командването на съветски маршалъ, който въ изпълнение на обявената отъ Москва война на България бѣ окупиралъ страната. Комунистѣ и времннитѣ имъ сѣратници пожертваха надъ 30 хиляди души убити и ранени (по официални данни!), спестиха по този начинъ толкова жертви на Съветския съюзъ **въ полза единствено на БКП да установи и утвърди диктатурата на пролетариата и фактически да постави цѣлия български народъ подъ съветско владичество.**

Кошунството съ българската войска не се задоволи само съ този позоръ. За пръвъ пжтъ въ историята на народа ни българската войска, която бѣ водила само освободителни войни, бѣ унижена да помага на поробителя на български земи да ги пороби отново, противъ волята на населяващитѣ ги българи. БКП – но за нещастие – и други исторически неграмотници наричатъ тази война “отечествена”! **Нѣма по-противоотечествена война въ българската история!**

По това поне трѣбва да владѣе съгласие между всички българи – включително и нѣкои поумнѣли комунисти!

БЪЛГАРСКИ КОМУНИСТИ ВЪ УСЛУГА НА ДЕНАЦИОНАЛИЗАТОРИ НА БЪЛГАРИ ВЪ САМАТА БЪЛГАРИЯ

Въ историята малко важатъ въпроси като следнитѣ: **ако не бѣше се случило онова и онова**, нѣмаше ли да настѣпи това и това? Тя знае, че такива гадания сж безполезни. Дори да не се случи онова или онова, пакъ нѣма да настѣпи очакваното, желаното, предполагаемото. Ще гледаме на нѣщата, както действително сж станали, безъ да се губимъ въ спекулации.

Непосрѣдствено следъ “победоносната”, “освободителната”, “отечествената” война българското комунистическо правителство прие обявената отъ Тито, безъ предварително допитване до засегнатото българско население въ Македония, въ смъртната презрѣдка на Югославия, тѣй наречената “македонска нация”, ще рече **противобългарска формация!** Нѣщо повече: то допусна функционери на Тито да тровятъ душитѣ на българитѣ въ Пиринския край съ сжия бацилъ. Възмущението бѣ толкова голѣмо, че стотици кораби българи отъ тоя край предпочетоха принудено разселване и заселване въ най-далечни мѣста на България, нежелу да се съгласятъ да се изявятъ като “македонци” въ народностенъ смисълъ на думата, да измѣнятъ на своето българско име и честъ.

НАЦИОНАЛИЗАЦИЯ, КОЛЕКТИВИЗАЦИЯ

Навремето комунистѣ проглушиха ушитѣ, че тѣзи две мѣрки се взематъ противъ “кулацитѣ” и срещу “експроприаторитѣ”, за благо на народа! Че въ България нѣмаше почти никакво едро земедѣлие, че не сжществуваша и кой знае колко заможни селяни е статистически установенъ фактъ. За нещастие не бѣ се развила и голѣма индустрия. Че дълго преди “двойното освобождение” въ Министерството на земедѣлието се обработваша кроежи за всестранно подобрене на земедѣлието чрезъ компенсация на обработваемата земя, чрезъ доброволно кооперативно обработване на земята, чрезъ научни изследвания за нови сортове пшеница, грозде, картофи и пр. – всичко това може да се прочете въ разни издания на специалисти. Тукъ може да се твърди, че ако тия планове биха били постепенно осжществени, щѣхме да имаме кооперативно земедѣлие, съразмѣрно съ развитието на индустрията. А новитѣ властници сѣкашъ не бѣха никога чували за около 7 милиона жертвани селяни въ Украйна и въ други богати земедѣлски области въ Съветския съюзъ, нагазиха въ душата на българския селянинъ, взеха му насила земята, натикаха го въ разни тамъ ТКЗС-та и държавни предприятия въ тази и друга областъ, **превърнаха го**

отъ самостоятеленъ собственикъ на земя, макар и въ скромнѣ размѣръ, въ робѣ-слуга, изкорениха го отъ прагѣдовската му земя и го оставиха да виси безпомощенъ, безъ радостъ, безъ тежнене къмъ родната земя, безъ надежда!

ЕЗИКЪ, ЛИТЕРАТУРА, ИСТОРИЯ

И въ тритѣ научни области бѣха извършени истински престѣпления – убиха първостепенни учени, отстраниха отъ университета, институти, Академия първостепенни научни сили: други бѣха принудени да се занимаватъ съ неприсѣщи за тѣхната подготовка “дисциплини”; не позволиха на синове и гъщери на видни некомунисти да следватъ въ областъ по тѣхно желание, а ги накараха да навлизатъ въ области, които им бѣха чужди.

Въ литературата се наблюдаваше едно сходно явление. Отрекоха първо Иванъ Вазовъ, Пенчо Славейковъ, Пѣю Яворовъ, Димчо Дебеляновъ, Николай Лилиевъ, Теодоръ Траяновъ, Йорганъ Йовковъ, Владимиръ Василевъ, Йорганъ Бадевъ и пр., и пр., и на първитѣ мѣста поставиха чирацитѣ на литературата, стига да сѣ имали нѣкаква връзка, да не кажемъ задружностъ, съ този или онзи отъ “тѣснитѣ” социалисти въ миналото или съ комуниститѣ. Когато четемъ филипикитѣ противъ майсторитѣ на българското художествено слово и сѣщевременно хвалебствията за литературни гребосъчета, едновременно изпадаме въ смѣхъ и жалъ за това падение въ литературата. “Реабилитирането” трѣбваше да стане, но какъ? Не може вчера да си ругалъ нѣкого за права Бога, а днесъ да признаешъ, че той е билъ все пакъ нѣщо, безъ да се позовешъ на нѣкакъвъ доводъ. Помагаха: или че нѣкой нѣкога е билъ сътрудникъ на комунистическо издание – собствено “тѣснайческо”, Благоевско; или че е гласувалъ за “тѣснитѣ”; или че проявявалъ голѣма обичъ къмъ Русия, къмъ руската литература. Постепенно бѣха всички “реабилитирани”, “амнистирани” (сѣкашъ сѣ били осѣдени престѣпници), и почнаха да бѣдатъ представяни поне отчасти по-обективно.

РЕЛИГИЯ, АТЕИЗЪМЪ

По тоя въпросъ сме писали многократно. Съвсемъ бѣгло и общо казано: нѣма по-последователна вражда на комунистическия режимъ отъ онази къмъ религията! Безбожието се проповѣдва и налага буквално навѣстѣжде. Църквата е отгѣлена отъ държавата, но само за да бѣде управлявана отъ режима. Много сѣ възможноститѣ му, постановени въ Закона за изповѣданията отъ 1 мартъ 1949 г. Светиятъ Синодъ нищо не е предприелъ – или не е могълъ да стори каквото и да било – противъ оковаващитѣ Църквата постановления въ тоя законъ. Въ мнозинството си българското духовенство обаче не изпуца изъ рѣцетѣ си знамето на Свети Климентъ Охридски. Че напоследѣкъ се явиха духовници и миряни, свѣтски лица, въ подкрепа на вѣрата и църквата, е едно надеждно указание. При това атеизмътъ действително не привлича никого, камо ли нѣкого да убеждава.

ПОГЛЕДЪ КЪМЪ БЪДЕЩЕТО

Една такава статия по сѣщество не може да обхване всички области. Ако накрай се питаме какво най-много ни боли, то е **осакатяването на зравата традиционна българска душевностъ**. Накърнена, наранена е **психиката на българина**. Промѣня се духовниятъ обликътъ на българина, опошлява се той чрезъ непрестанна най-долнопробна пропаганда на една отречена отъ живота доктрина. Изисква се истинско геройство не само да се устои на това душеотравяне, но и за да се даде отново пѣтъ на тежненя и възделения къмъ неизмѣнно лелѣяната българска добродетел, къмъ **духовно единение на всички българи**.

Само въ такъв случай българитѣ отново ще засмучатъ живитѣ сокове отъ здравитѣ исторически корени!

И въ България никои комунистѣ не бива да се самозалъзва, че когато крепоститѣ на комунизма въ Полша, Унгария, дори Източна Германия рухватъ като постройкѣ, изградени отъ картонени кутии, а въ Съветския съюзъ се полюшватъ като при земетресение, Българската комунистическа партия ще властва и по-нататъкъ като “конституционно” обявена “ръководна политическа сила” въ страната. Български граждани отъ различни срѣди достатъчно ясно и силно изявиха волята на българския народъ да живѣе на свобода. Колкото по-рано осъзнаятъ знаменията на историята и сами слѣзатъ отъ престола, на който седнаха по милостъ на една чужда сила, толкова по-добре за българскитѣ комунисти. Не дай Боже да се окажатъ толкова щурави, че едно стихийно недоволство да ги смѣкне насила! И политбюро, и правителство въ ГДР предъ ужаса на тая стихия си подадоха оставката. На българското политбюро и правителство историята предлага само единъ пътъ – тихомълкомъ да напуснатъ сцената и да изчакатъ и тѣ присъдата на народа въ свободни, тайни избори. Народътъ въ България много добре знае кому да окаже довѣрие. Тѣ, свободно избранитѣ, ще поематъ кормилото на държавния корабъ. За това се изисква единна воля, съдържаностъ, далновидностъ. Довчерашнитѣ мъченици по затвори и лагери ще бждатъ повикани да се справятъ съ тежкото 45-годишно наследство на шепа самозвани управници, които отдавна сж забравили какво значи личенъ, общественъ, политически и исторически дългъ предъ народа.

Мъченицитѣ за свободата сж бждещитѣ управници на България.

Ботевиятъ Балканъ и днесъ пѣе хайдушката си пѣсенъ, пѣсенъта на българската свобода. Тя вече изгрѣва... Да се окажемъ достойни за нея: **прииждатъ исторически дни...**

Залцбургъ, 8 ноември 1989

Христо Огняновъ
(Съ съкращения)

Голямата измама

Това, което не се случи! Защо?

Точно това, което г-н Хр. Огняновъ предвиждаше и желаше да види след **дългата нощ на комунизма в България**, не се случи.

Берлинската стена падна като предвестник на сриването на “империята на злото” – комунизма, но тя не затрупа глашатаете му. Програмирано във всички страни, заложенци на Москва (Чехия, Унгария, Германия, Полша, Югославия, включително и България) запазиха позициите си и яхнаха демократичните процеси.

Подстъпите към властта бяха блокирани за **мъчениците на свободата** от окопалите се в тях довчераши **борци** за “светлото комунистическо утре”, които принудени от хора на събитията, захвърлиха тоталитарните си одежди и се загърнаха в дисидентската мантия на демокрацията. Ботевския Балкан не запя хайдушката си песен. Българската свобода повехна още преди първите лъчи на демокрацията да са я докоснали. Изпълнен беше един предварително подготвен и проигран сценарий в щабквартирите на комунистическия мозъчен тръст, резервен вариант за запазване на властта при изключителни обстоятелства – **крачка назад, две напред.**

И той успя! Успя и предпази от справедливо възмездие тези, за които свободата и демокрацията бяха излишен лукс на “загниващия капитализъм”. И не само, че ги предпази, но им даде възможност да трансформират политическата си власт в икономическа и устремно да отправят поглед към седлото на коня на властта, от което 45 години не слязоха.

Тук поучително “многознайковците” апострофират, че власт се взема, а не се дава. В това има истина и тя е жестока. Но има и друга, която гласи, че **къща се строи отдолу нагоре, а се почиства отгоре надолу**.

С почистването на нашия дом ние закъсняваме, но времето за това идва с бързи крачки.

Из декларацията на Българския национален фронт по повод Конституцията от 1991 г.

“Конституцията, гласувана на 12 юли 1991 г. от Великото народно събрание в София, контролирано от БСП (бивши комунисти), не отговаря на демократичните изисквания на нашето време и е в пълен противовес с желанията и интересите на българския народ.”

ЦУС на БНФ, Инк.

...

Бел. ред. Българското радио, българските вестници на 12 и 13 юли т.г. дадоха снимки от коктейла, състоял се в София. С чаша в ръка се поздравяваха Желю Желев, който тогава и сега твърди, че е марксист-ленинист, Петър Берон, за който Комисията по досиетата изнесе, че е бил сътрудник на политическата полиция на БКП – Държавна сигурност, и Гиньо Ганев – един от създателите на тази конституция, функционер на комунистическата партия.

Ние питаме: Кой празнува? Българският народ или червените шамани, чийто плод е тя, като продължители на деветосептемврийската линия на “Димитровската конституция”, която сложи началото на 45-годишното комунистическо властване над българския народ.

Наблюдател

За и против

Отмина времето на вярата на хората в “светлото комунистическо утре” в България заедно с 45-годишната комунистическа власт. По време на тази продължила необикновено много дълго време власт ни лъжеха и ние се лъжехме, че едва ли не утре е денят, в който животът ни ще бъде спокоен и по-ведър от вчерашния. Впечатляващото е, че мнозина от нас чувстваха, че са лъгани, и пак искрица

вяра имаха в думите им, защото без вяра не се живее.

Какво е днес? Двадесет години след формалното отнемане на политическата тоталитарно-диктаторска власт на комунистите, днес – О, Боже – те са същите, които бяха носители на идеите за “светлото комунистическо утре”, освободено от илюзията демокрация и капиталистически икономически отношения, са **отново** по етажите на властта.

С пяна на уста пеят “Осанна” на днешната демократична власт и анатемосват комунизма и довчерашните си господари. Повдигайки недоумяващо рамене, ние, обикновените граждани, мълвим: **“Криво ли, Господи, ти се молихме да ни освободиш от потисниците – партийни секретари и “вождове”, или ти криво ни разбра?”**

По всяка вероятност второто или за поука, че това, което сам си направиш, не може никой да ти го направи. Сами си избрахме с приведен гръб и поклон до земи, гледайки ги смирено в очите да повярваме – вярваме ви, вярваме ви. Защо е така ли? Защото от първи петли и до лунен изгрев, волю или неволю, ставахме съпричастни на властническите им безобразия и се убеждаваме, че във властта с този комунистически персонаж нищо старо не е забравено и нищо ново не е научено. И че така ще бъде. Властта юридически и фактически има най-голям дял в просперитета на личността, не нейните качества. Досуц като при комунизма. Затова днес продължаваме да берем плодовете на посадените от него семена: демографски срыв ни заплашва като нация. Младите спряха да се женят, защото новото време начело със старо-новите си управници задълбочи тази “социалистическа традиция”. Измени се характеристиката на съдържанието на понятието морал. Бедността и безпаричието чукат по вратите на огромна част от населението. Несигурността за хляба и утрешния ден у мнозина създава отрицателно отношение към поколенческия прираст. Които имат възможност да се възползват от властовите лостове, крадат безогледно, дори и от залъка на тези, които обръщат боклукчийските кофи за залък хляб.

Младите хора – та те нямат поглед и перспектива за растеж в тази държава, в която цари властта на лъжата и измамата, станали всекидневие в живота на носещите я. Мнозина млади хора напуснаха и потърсиха работа извън нея. От останалите тук се врежда онзи, който има или може да използва политическия коефициент на някой от партизанстващите партийни функционери. Няма защо да се за-

лъгваме – краде се пред очите на всички нас. Краде се много. Езиковата еквилибристика на вчера, днес и утре управляващите, че ще сложат ред, включително и наказателен, за кражбите е прах в очите на вярващите (а това сме всички ние). Този прах е необходим, защото утре дошлите други на власт отново ще хвърлят прах, за да закрият днешните кражби. Така ще е дотогава, докато старите, а защо не и днешните партийни велможи си “живуркат” под прикритие във властта. Не само това, но и техните синове, дъщери и внуци претенциозно си избират местата в нея.

Всичко това народът вижда, но немее! А те, носителите на властта, използват слепотата, немотата и глухотата му и не стоят с “ръце в джобовете”. Най-спокойно и без угризения на съвестта (между другото комунист или комунистически послушник, както искате го наречете, за него думи от порядъка на съвест, чест, достойнство са табу) изнася откраднатите средства зад границите на България и ги превръща в къщи-дворци, участия в предприятия, депозити в чужди банки и в какво ли още не, носещо “бели пари за черни дни”, когато млякото на хранилницата майка България ще пресъхне. И не си мислете, че в тях никой не живее. Предвидливите “инвеститори” изпратиха жените си там да се разпореждат с припечеленото и да ги очакват в незнаен ден и незнаен час.

Народът с робския си дух и психика на затворник, каквато комунистите успяха да култивират през тия 45 години, гледа как го скубят и дерат, как го мамят и лъжат, а за неблагоприятията му са виновни не тези, които днес се ползват от “незаменимия професионализъм” на вчерашните рушители на икономиката на България – възпитаниците на Кремъл, от които нито вчерашните, нито днешните имат куража да се освободят. И това е така, защото трудно се слугува на двама господари, на които интересите са различни от тези на България и българския народ.

Участието ни, т.е. приобщаването ни към Обединена Европа като пълноправен член, наред с ползите носи и отговорности, които

подлежат на стриктно изпълнение, защото правилата, установени там, не са преходни, така както сме свикнали тук да ги приемаме. Там не може да мине “едно да се приказва, друго да се мисли, а трето да се прави”. Изискванията са пълно покритие на думи и дела, абсолютно задължително условие за пълно разбиране и помощ. Порядките, придобити при комунистическата власт – “много да се приказва и нищо да не се казва”, трябва да бъдат отнесени безвъзвратно към минало свършено време, а поуците от тях съзнателно да носим като “обеца на ухото”. С кохортата от властниците на комунистическа България днес във властта трябва задължително час по скоро да се освободим, без оглед на това кой на кого е приятел и роднина, кой на кого за миналите си комунистически слугинажи напълно се е изповядал, кой в кого вярва и се кръсти. Тяхното положение на продължаваща власт днес се нарича 10 ноември 1989 г., която дата след големите надежди донесе големите разочарования на народа. Добре е да се помисли от стоящите на държавното кормило люде с ината си да не разочароваме и новите си политико-икономически партньори, което не е фатално, но ще носи след себе си значими по обем и съдържание последици. И понеже споменахме историческата дата, нека да допълним.

Какво очакваше народът? Освобождавайки се от оковите на комунизма, да има възможност да води пълноценен човешки живот, а всъщност стана свидетел на леш от трупове, свързани повече или по-малко с властта. Те не са резултат на разчистване на сметки между личностни противоборства, като не се отричат и такива, а пряка последица на връзката организирана престъпност-власт и разчистване на сметки не на клановете между първата, а на борбите за икономическо и политическо надмощие във втората. Нека погледнем истината в упор! Кой има по-голям интерес да прикрие истината за симбиозата престъпност-власт. Изпълнителят, който е в картотеката на реда като престъпник, или неговият покровител, който е в картотеката на “белите якички” с

червен нюанс. Защо казваме “червен нюанс”? Защото и преди, и сега навсякъде по вертикалата и хоризонталата на властта червеният цвят доминира. Тук мненията по въпроса ще бъдат разнопосочни, но това в никакъв случай не води до прикриване или закриване на истината, а до нейното събличане до голота, при която божиято да бъде дадено Богу, а кесаревото – кесарю. Въпросът се свежда до това, че някой трябва да напусне “играта” и този някой е не посоченият от изпълнителя, а от покровителя поръчител. И тук кръгът се затваря. Празнодумство, наследено от миналото, е да се обвинява само тази или само онази власт (законодателна, изпълнителна или съдебна), защото цялата власт след 10 ноември 1989 г. е продължение на предшестващата я. Ако тогава бяха подрязани ръчичките и крачетата на подготвилите се да я поемат червени другари, съвсем друга посока би поел вятърът на промяната, а и тя самата би имала друга проекция с различни днес резултати и измерения.

При различните трактовки на проблема минало, настояще и бъдеще на България се налага упорито мнението, че първото условие за излизане на родината ни на европейския друм и преодоляване на последиците от пагубния курс на промяната след 10 ноември 1989 г., подготвен и наложен от комунистическата партия, задължително необходимо е:

Освобождаване на властта в трите й разновидности от администриращата я комунистическа номенклатура, наситена с “незаменими специалисти”, подпомагани от мастити доносници, информатори и преки служители на небезизвестната като щит и меч на партията Държавна сигурност. Общозвестен тиражиран факт е, че Държавна сигурност беше разпусната след промяната на 10 ноември 1989 г., но още по-известен, но нетиражиран факт е, че тя продължава да съществува и да оказва своето влияние върху политическия и икономическия живот на страната като цяло. Където и да повдигнеш завесата, прикриваща организираната престъпност, неминуемо се вижда кадровата й връзка с Държавна сигурност, което едва ли съдейства за изчистване лика на България

пред световната общественост. Нещо повече, тази институция, директно или не, се свързва с международни престъпни картели, което далеч не е за показ.

След това освобождаване би било полезно и втори, при което властта да се освободи от безгръбначните десетоноемврийци, които за паница леща продадоха и предадоха в обятията на бедността майките, бащите и собствените си деца. Едва тогава е възможен ефективен щурм срещу бедността – една от разновидностите на социалния статус на нацията, състоящ се в отворена врата за инвестиции при определени гаранции за сигурност, размах на дейността на средния и дребния производител, защитен от набезите на моно-

полите. Проблемът с корупцията ще влезе в реални граници, защото корумпираните ще бъдат вече извън властта, а срещу опитващите се нови да ги заместят ще щрака съдебната власт безотказно, в изпълнение на закона. Казваме “ще”, което не е добро пожелание след сън в лятна нощ, а реалност, която с революционен, а не реформаторски замах и може поетапно да преобрази родината ни.

Закъсняхме! Много късняхме с изпълнение на първото условие за прогрес в посткомунистическия период на развитието си, и да не се забравя, че **къща се строи отдолу нагоре, а се почиства отгоре надолу.**

Наблюдател

През последните два-три дни в медийна надпревара всекидневниците от 1, 2 и 3 август съобщават, че най-после Ахмед Доган ще се яви пред състав на Върховния административен съд (ВАС) на 2 септември. За тази дата е насрочено делото за конфликт на интереси срещу лидера на Движението за права и свободи (ДПС). Той е привлечен като подсъдим за хонорара, получил като консултант по проекта “Цанков камък”. Сумата възлизала на 1 950 000 лева.

По този повод в сп. “Борба” даваме място на статията “България – родина мила”, изпратена ни от зам.-председателя на БНФ г-н Миро Гергов.

Статията отпечатваме със съкращения.

Думата на
емигранта

Миро
Гергов,
зам.-председател на БНФ

България – родина мила

Изпълва ни чувство на гордост, когато произнесем това може би на единствено скъпия за нас 3 март.

Но дали във всекидневието си, затрупани от проблеми, които може би не по наша вина или поне така ни се иска да бъде, пропускаме важни неща в нашия живот. Далеч съм от намерението да обвинявам народа, но от друга страна, възниква въпросът – Кой е виновен за всичко, което е ставало и продължава? Огромната разлика е, че сега имаме възможността да избираме пътя на нашето духовно, социално, културно и материално развитие.

Много съществен е фактът, че ние се примиряваме с безразличие с реалността, като че ли някой е задължен да направи

живота ни по-добър. Точно това е най-голямата ни грешка и ще бъде така, докато ние осъзнаем, че всичко зависи от нас самите!

Кога ще се оправи България и ние ще се чувстваме пълноценни граждани не само в родината си, но и навсякъде, където се намираме, изпълнени с гордост, че сме българи? Истината е, че имаме достойнство, има много неща, за които трябва да се гордеем като българи – националната ни история и приноса ни за световната култура.

Преди известно време разговарях с един наш сънародник – Константин Тодоров, активен член на БНФ, съден многократно за антикомунистическа дейност, който живее в САЩ, принуден от комунистите да избяга от България. Той ми разказа случай от

неговия живот, който бих желал да споделя с вас.

При случайна среща с бившия посланик на САЩ в България г-н Кенет Хил той споделил следното: “Вие, българите, имате такова ценно богатство, което трябва да “изнесете”, а това са вашата култура и исторически ценности, с които трябва да се гордееете.” Въпросът е дали ние ценим това, което имаме, и как го използваме.

Много често ние не желаем някой да ни посочва грешките и учи какво да правим. Истината е, че ако ние си затваряме очите и отричаме причините за тежкото положение, в което се намираме, никога животът ни няма да се промени, както ни се иска!

Политическите промени, които настъпиха в България, създадоха условия за участие в демократичния процес на всички хора, създаването и регистрирането на партии (много повече, отколкото бе необходимо) и причината е, че това беше най-добрият начин за “правене” и “пране” на пари!

Безспорен е фактът, че от самото начало и сега хората, които се прикриваха зад “демократията”, бяха бившите комунисти и членовете на Държавна сигурност – същите, които поставиха българския народ на колене. Те самите не осъзнаваха колко по-добре е да управляваш хората икономически, отколкото идеологически. Повярвайте ми, те никога не биха желали и позволили да се върне комунизмът, на който всички сме жертва. Те разбраха силата на парите! “Дайте ми възможност да имам контрол над финансовата институция на една държава и за мен няма значение коя партия е на власт.” Замислете се върху това.

Така се появява на власт една нова партия – ДПС.

Нека се спрем на най-важната фигура и основател на тази партия – Ахмед Доган! Кой е той всъщност? От архивите на бившата Държавна сигурност разбираме, че той е вербуван от същите от времето, когато те са още на власт. “Осъден” и изпратен в затвора на системата Стара

Загора да изтърпи присъда. Разликата е, че всичко е планирано от ДС и развитието на събитията доказва това. Годината е 1989, комунизмът “си отива”, настъпват “промени”. Това е моментът, в който трябва да се действа, да се поставят верни хора, които са подготвени и ще могат да манипулират съзнанието на хората.

Най-любопитният факт е: партията, основана от него, трябва да изобличи насилието на комунистите над вярващите в исляма българи от турски произход по време на режима на Тодор Живков – т.нар. възродителен процес. Може би тук е мястото да се каже: “Другарю Живков, за това те ненавиждам, започна нещо и не го направи както трябва. Можеше и без насилие да им дадеш възможност да напуснат България и да си живеят живота, както те намират за добре, да си изучават език, който те избират (съмнявам се много, че ще имат право да изучават арменски език, без да рискуват бъдещата си кариера) и да изповядват своята религия. Вие, комунистите, не разбрахте, че чрез насилие не можеш да промениш хората и да загържиш тяхното духовно или религиозно развитие. Защо не им дадохте възможност сами да изберат къде искат да живеят и на кой бог да се молят, да гледат и да се наслаждават на турска телевизия, да разпространяват турската култура и т.н.?”

Между другото ние, българите, винаги сме проявявали толерантност към малцинствата в България и никога техният начин на живот не е бил заплахата за нас, никога не сме проявявали особен интерес към културата на южната ни съседка, която ни държи в робство 500 години и забави нашето културно и икономическо развитие. Единственото, което ни остана като наследство, е ориенталският начин на мислене и някои аспекти на живота.

Нищо друго освен възможността след освобождението да догоним западните цивилизовани и икономически силни държави. И ние успяхме да го докажем в епохата на

Третото българско царство. И наистина, успяхме и в някои случаи изпреварихме други държави, като например Франция, Италия, Германия, по икономически показатели. По отношение на културата ние никога не сме изоставащи, дори и по време на турското робство.

С появата на ДПС на политическата сцена нещата коренно се промениха и това с основание предизвиква притеснение. С подкрепата на ДПС определени кръгове демонстрират наглост в поведението си и демонстративно, прикрити зад културни прояви, изразяват своето неуважение към законите на страната ни, включително и конституцията, и държат като заложник целия български народ. И в крайна сметка ние позволяваме това съзнателно или с безразличие, което проявяваме като граждани на България. Тук изобщо не става въпрос за дискриминиране на малцинствата. Всичко е въпрос на гражданска отговорност, която, за съжаление, ние не проявяваме.

Защо БКП си постави цел да побългари помаците, които бяха принудени да приемат исляма и да вярват, че са турци, които не говорят езика, не четат и пишат на турски. Цел, която с времето доказва политическата неграмотност, същността на политиката на БКП, а именно – чрез насилие и терор да провежда своята политика. Съществен е фактът, че никой в онова време не е очаквал и вярвал, че дните на комунистическата диктатура са преброени. Да не пропусна да спомена, че БНФ в дейността си зад граница винаги е стоял на принципна позиция – не на насилието, и никога не е подкрепял събитията през онова време за асимилирането на турското малцинство и на помаците в България.

За никого не са изненадващи последиците от прилаганата от БКП политика на насилие спрямо своите граждани. В крайна сметка от ситуацията се възползва Доган във вреда на българския народ. Случайни ли бяха срещите на Доган с бившия първи в Правец и други места, удобни за тях, за да

дискутират грешките, които допусна БКП, и бъдещата им съвместна дейност и стратегия. И Доган имаше какво да научи от вожда. Това се вижда от по-нататъшното поведение на Сокола и неговата внедрена партия в политическия живот на България, което все повече се превръща в заплаха за българската национална сигурност, суверенитет, култура и социалното развитие на родината ни.

Какви права и свободи защитава тази партия, която по принцип според действащата конституция е незаконна? Да погледнем основния закон в България – конституцията.

“Член 2 (1). България е единна държава и в нея не се допускат автономни териториални образувания.

Чл. 3. Официалният език в републиката е българският.

Чл. 4. Не могат да се организират политически партии на етническа, расова или верска основа.”

Братя българи, не ви ли боли, не се ли чувствате измамани от всички досега партии в България, които ви манипулират и служат на чужди интереси, прикривани зад предизборните обещания?

Имаме само един избор – без проява на расизъм и насилие да издигнем общ глас за защита на нашите, български национални интереси, за по-добро бъдеще на нашата нация! Длъжни сме да го направим за бъдещето на нашите деца, които ще се гордеят да се наричат българи! Защо никой не желае да постави този въпрос пред съответната държавна институция и поиска да се приложи пълният текст на конституцията, т.е. обявяване за нелегитимна ДПС? Колко време трябва и докога ще чакаме това решение?

Каква бе идеята на основателите на ДПС? Права и свободи на турското население в България. Те имаха същите права, каквито и другите граждани. Каква свобода? Никой не ги е лишил от свободата, която дойде не с тяхна помощ, независимо от многобройните атентати, които извършиха по

времето на комунистическото управление, нараниха обикновени хора, жени, деца, които не носят никаква отговорност за проявената несправедливост към тях. Ние никога не ги запитахме – Защо използвахте тероризма като форма на протест? А може би е наш дълг да ги попитаме сега дори лично Доган – Защо, защо? Какво ли би отговорил?

Нека надникнем за момент в историята, написана не от БКП.

На 8 юни 1878 г. не някой друг, а Митхад паша признава: *“В България има около 1 милион мюсюлмани, които не са дошли от Азия и заселили в България. Това са потомци на тези българи, ислямизирани по време на завоеванието на България, и в следващите години. Между тях има и такива, които говорят турски.”*

Кое не разбираме от историята си, не сме ли били винаги толерантни към турското население и малцинствата в България?

Ахмед Доган и неговата партия са били винаги в политически съюз с комунистите, които поведоха възродителния процес в България и единствени носят отговорност. Не българският народ!

ДПС следваше неотклонно инструкциите на Анкара и дори стигнаха до наглостта чрез поставени и платени техни агенти да предложат изменение на конституцията за приемането на турския език като основен, което щеше да им даде възможност по-лесно да асимилират българския народ и по този начин да осъществят плана Кемализъм!

С много от тях Доган служи в парламента и имаше прекрасни отношения, заедно предлагаха, обсъждаха и приемаха закони в “интерес на българския народ”. Какъв парадокс, театър, илюзия, измама за теб, народе мой.

И отново си задаваме въпроса: Кой е отговорен за възродителния процес? Фактът е – комунистите!

Г-н Доган, а може би е по-правилно да се обръщам към него с “другарю Доган”, с какво българският народ ви е задължен, какви претенции имате към нас, какво ви дължим

лично или на вашата измислена партия? А-а-а, може би българският народ, който страда много повече от вас през време на комунизма и няма никаква вина за турците – жертви на възродителния процес, трябва да ви плаща репарации? Защо не изплюете камъчето? Без съмнение това е заложено в бъдещите планове на ДПС и те с помощта на своите партньори БСП работят в тази посока. Бавно, но сигурно!

Аз лично съм убеден, че това е заложено във вашата стратегия и просто е въпрос на време, изчаквайте удобния момент, за да забие поредния нож в гърба на българския народ. Ако вие заявявате, че сте патриот, аз бих ви запитал – коя е вашата родина и ако е България, готов ли сте да се жертвате за нея? Базирайки се на фактите, вие не сте нищо повече от предател на българския народ, комунистическо мекере, марионетка на турското правителство и правите всичко, което е удобно на Турция, разузнавателните ѝ служби и нейната стратегия за асимилиране на българския народ, мечтаете да ни поробите отново. Докажете ни, че не сме прави.

Според фактите от вашата дейност, изцяло насочена против националните интереси на България, вие се квалифицирате 100 процента като предател на родината ви България, която е и моя родина.

Любопитно е кога ще се появи политик в България, който да разгледа фактите и ще изпълни своя граждански дълг – да ви изправи пред съда за предателство. Комунистите ви избраха като най-удобен (и досега вие оправдавате тяхното доверие) да бъдете крайъгълен камък в политическия процес на България.

Фактът е: Лично Доган решава коя партия ще бъде на власт с гласовете, които ѝ осигурява, или по друг начин казано – те влизат в коалиция при определена цена (която в крайна сметка плаща българския народ). Имаме ли нужда от повече доказателства за ролята, която играе ДПС на политическата арена? Ако отречете това, аз ще ви изпра-

вя пред свидетел на някои от срещите ви с представители на комунистическия елит в България, на които са ви инструктирали каква позиция да заемете при следващите избори. Не ви блъфирам. Така стана включително и с партията НДСВ, за съжаление, но нямаше и друг избор може би. В крайна сметка комунистите докараха Н. В. цар Симеон на власт и те го компрометираха. Част от голямата им стратегия. Той им повярва, защото не допускаше ходовете, които те разиграваха.

С нашата политическа неориентираност помагаме на Доган да изпълнява своята мисия на троянски кон. На кого да се сърдим, ако не на себе си. Те го подготвиха, а ние го допуснахме да играе ролята си.

Финансовото ви положение дори и добре прикрито, доказва интересите, които имате, а именно – добра политическа позиция, от която печелят само вашите покровители, БКП, срещу които всъщност имате претенции за т.нар. възродителен процес.

Какво направи вашата или представяваната от вас партия за моралните, физически, религиозни претенции към 100-годишната партия? Потърсихте ли отговор и поискахте ли наказването на виновните? Колко ви е къса паметта, другарю Доган. Всъщност вие никога не сте имали и намерение, всичко е било само приказки.

Ролята и влиянието на ДПС в българската политика, “невидима за политиците”, е неоспорима и за слепите.

Появата на училища, в които се преподава, а може би се препродава турската политика, религия и култура, не е нещо повече от петата колона в България. По този начин се ерозира българската култура и се създават условия за имплантирането на условия за претенции в бъдеще за създаването на автономна държава в държавата. Поне засега от 1989 г. никой представител на която и да е партия не проявява смелост

и не намира за необходимо да насочи вниманието си към този важен от гледна точка на националната сигурност въпрос.

Напротив, невежеството, а може би тенденциозно бившият президент на България предложи да се издигне паметник в центъра на София на Кемал Ататюрк – бащата на стратегията за завземане на България, която според него е принадлежала винаги на Турция. Но на това ще се спрем по-късно. Колко си жалък, г-н Желев, представител на България. Но в крайна сметка какво друго бихме могли да очакваме от теб, нали и ти си възпитаник на школата по марксизм-ленинизъм.

Друг интересен представител на Министерството на културата, другарката Надежда Захариева, ни успокоява – “Подкрепата на правителството за разпространяване на турската култура и обичаи не бива да ни притеснява. Ние подпомагаме турските културни центрове в България финансово и няма от какво да се притесняваме.” В същия момент никого не го е грижа за западането на българската култура – в областта на музиката, издаването на нови учебници, които са актуализирани и отразяват политико-икономическите промени в България. Навсякъде в България звучи чалга, къде е нашата национална музика? Разбира се, интересът е по-важен от традициите, без да осъзнаваме, че това е разложителен процес, който ще доведе до деградирането на нацията. Сигурен съм, че на другарката Захариева не ѝ пука. Възниква въпросът чии интереси представлява.

Аз намирам нейното отношение като плод на невежество и категорично антибългарско. Още ли е на служба в министерството? А може би вече е секретарка на Доган? Любопитно е докога може да продължава този процес на отричане на реалността и какви ще са последствията за България.

(Следва)

Редакционно

Езикът е този елемент от членоразделната реч, който краси устното и писмено слово, а произношението и правописът – които го хармонизират.

Българският национален фронт (БНФ) е създаден преди повече от 60 години от българи, напуснали родината си в навечерието или след окупацията на България от съветските войски в края на Втората световна война. Целите, които си поставя БНФ, са ясни и недвусмислени, неподлежащи на промяна от времето и обстоятелствата. Те се изразяват чрез слово и писменост да доведат до знанието на свободния западен свят за трагичното положение на българския народ, в което той е изпаднал при комунистическата власт, дадена на българските комунисти от съветските окупатори. Освен това да създаде предпоставки, освобождавайки се България от комунистическата власт, в нея да бъде възстановена националната по дух и социална по съдържание българска държавност, които са били в основата на хилядолетното ѝ историческо развитие.

От тези няколко обяснителни бележки може да се направи единствено правилният извод, че **Българският национален фронт изначално и в своята битност не е бил и не е политическа партия, бореща се власт**, пътят към която преминава през лъжи и измами, адресирани до обикновения гражданин избирател.

Набелязаните цели БНФ постига до голяма степен чрез разпространение на печатни произведения и главно чрез печатния си орган списание “Борба”. Той си поставя за изпълнение почти непосилната задача, обръщайки поглед назад в миналото на БНФ, изнасяйки го на показ, да поддържа у читателите си чувството на патриотизъм и национална отговорност, похабени от партиите в щурма им към властта.

Всякаква тенденция да се превърне БНФ в “партиен играч” посредством печатния си орган е противоположано по причините, които по-горе изложихме. Тук е мястото да отворим скоба и категорично да заявим, че това далеч не означава, че организацията, респективно печатният ѝ орган, нямат политически виждания и не следват пътя на най-доброто за българския народ. Това ни задължава и ни вменява с разсъдък, не емоционално, добре **да преценяваме в изявите си точно какво искаме да е по силите ни (в може), да се направи и най-накрая да бъде реализирано – направено.** Всичко останало е мечтателно ученическо упражнение върху зле разбрана тема.

Българският национален фронт и сп. “Борба” могат да акумулират идеи, да ги тиражират за обществена консумация, дори и да ги генерират при определени условия. Могат да имат пиетет към определени сектори от партийната програма на някоя политическа сила. Могат да изкажат поддръжката си към тях, но не и да се включат в цялостна подкрепа на партийна програма. Твърде скъпо се заплащат такива политически грешки и в завършек допусналият ги бива изхвърлен “извън борба”, като употребена ненужна вещ.

Колкото до пропуснатите възможности (някои влизат в ролята на ментори и казват, че моментът изисква друга медийна насоченост, което е много специфично индивидуално и условно). Те са рискът на професията и всеки, който непредпазливо се мъчи да ги използва, им събира незрелите плодове.

За да провери насоката на медийната си политика, БНФ и сп. “Борба” провеждат периодично анкети сред читателите си. Резултатите от тези анкети са нашият коректив за миналото, настоящата и бъдещата ни дейност. Съвкупността им ни дава огледалния образ на извършеното от нас. Безспорно освен нашите изводи има и други, които ние вземаме под внимание и се съобразяваме с тях, когато са направени по начин, изискващ взаимното уважение, дори да виждаме в тях желание да се празнослови.

Молим читателите, желаещи да бъдат отпечатани техни материали в списание, да се съобразяват с това, че редакционното приключване на всеки отделен брой се извършва десет дни преди календарната дата на броя и всички материали, пристигнали след това, остават за следващите броеве (например за септември броят се пакетира на 20 август). Материалите като обем да са до 50 машинописни реда.

БОРБА

Пишат ни

Уважаеми господин Спасов,

Обръщам се към Вас като български националист и родолюбец. Разгледах Вашето списание и много ми допадна. То ни запознава с миналото на Българския национален фронт и с неговите борби против комунизма. Аз не виждам друго такова списание, което да е толкова близо до българския национализъм.

Ние трябва да спрем комунизма, турцизма и хулителите на България. Ширещата се беззъба буржоазия ни отнема правото на живот в собствената ни страна.

Искам да се абонирам и да получавам списанието.

Мартин Вътев, Плевен

Здравей редакция на сп. "Борба",

Получих последното списание, което сте изпратили. Раздадох на някои приятели, които се интересуват от него. То е път към българския национализъм и направо казва на читателите онова, което ги интересува.

Аз, от своя страна, написах книга, която се казва "В окомото на тайфуна". Изпращам един брой.

Пожелавам ви здраве и сили още дълго време да ни изпращате любимото списание "Борба", което очакваме с интерес.

Кольо Михайлов, Стара Загора

Драги приятели от "Борба",

Трите броя, които ми изпращате от списанието, са недостатъчни да задоволят интереса към него. Аз искам да ми разрешите някои статии, свързани с миналото на Българския национален фронт, да копирам и да ги дам да ги четат приятелите, които се интересуват.

Кога ще дойде ново списание? Хубавото е, че поне вие не се занимавате с партийни лъжи и обещания, които ни дойдоха до гуша.

Очаквам "Борба".

Стамен Николов, Русе

Господин Спасов,

Бях Ви писал, че към списанието проявява интерес мой роднина от Ихтиман. Вие обещахте да му го изпращате, а още не го е получил. Моля Ви, обадете ми се по телефона. Не забравяйте, че петима души чакат новия брой.

За България!

Изпращам Ви отново адреса за Ихтиман.

Петър Анастасов, Ямбол

Чакам новия брой на "Борба". Изпращам пет лева, да го получавам препоръчано, крадат го от пощенската кутия и ми остават само празен плик.

Вигол Николов, Ямбол

Бел. рег. – В другия брой на списание "Борба" ще дадем по-голямо място на рубриката "Нашата поща" и ще бъдат поместени писма, останали без гласност, за което се извиняваме.

БОРБА

In memoriam

На 14 юни 2010 г. бе открита паметна плоча като израз на признателност и благодарност към лекарите и студентите по медицина – жертви на комунистическия терор.

След дългогодишна изследователска дейност и множество административни затруднения екип под ръководството на проф. Кирил Миленков осъществи поставянето на плочата на фасадата на Първа градска болница – към ул. “Г. С. Раковски”.

На тържеството при откриването ѝ присъстваха много лекари, общественици и граждани. Кратко слово произнесе проф. Миленков.

Бе подчертано, че жертви на комунистическия терор, който бе осъден и от българския парламент, са над 1000 души лекари и студенти по медицина. Мемориалът е за жертвите от цялата страна. Голям е броят на убитите, а да убиеш лекар е двойно престъпление, защото лекарят е посветил живота си на живота и здравето на своите пациенти. Репресиран са и тези, на които е отнето правото да работят, да учат, на които е отнето имуществото, на които е отнета Родината.

Мемориалът трябва да напомня, че случилото се не бива никога да се повтаря.
Поклон!

Нови книги

ПРОФЕСОР ОПИСА ПРЕЖИВЯВАНО И ПРЕОСМИСЛЕНО

Проф. Любомир Костов не обича да влиза в историята през официалния вход. Като човек, който е бил “По пътеките на моя живот” (2003), описал е “Старозагорски бивалици и...” (2004), “Без маска и грим” (2005) е разказал малко известни факти от българската история, сега повежда читателите си през “Преживяно – наука и тоталитарна власт, и Преосмислено – на исторически факти и събития” (2009).

“Историята ни учи, че ние се учим от нея”, гласи мотото на главата, в която проф. Костов пише за “спорните и все още бели полета в най-старата българска история”. Разказът му избира онази мярка, която се усеща в открития му поглед към историческите събития, но без да претендира за хегемония в изводите.

Д-Р Б. ЛАЗАРОВ. ДЕЙНОСТИ ПО ОПАЗВАНЕ НА ОБЩЕСТВЕННОТО ЗДРАВЕ

Д-р Богомил Лазаров е роден на 12 април 1947 г. в Севлиево. Учи в родния си град и в София. През 1975 г. завършва медицина в Медицинска академия – София. Започва да работи във вътрешно отделение на Окръжна болница – Габрово. През целия си трудов път неизменно се занимава и с активна обществена дейност.

От есента на 1981 г. трайно се посвещава на активна дейност, свързана с профилактиката на болестите, промоцията на здраве и утвърждаването на здравословен начин на живот.

В настоящата книга д-р Лазаров кратко и на достъпен език представя актуалните проблеми, по които трябва да работят и имат отношение служителите в опазването на общественото здраве. Същата може да се ползва и като скромно ръководство в практическата дейност. Още повече, че с влизането на България в Европейския съюз нуждите от такива разработки нараснаха многократно.

КОЛЬО МИХАЙЛОВ, ВЕНЕТА МИХАЙЛОВА. В ОКОТО НА ТАЙФУНА

Кольо Михайлов Манолов е роден на 2 март 1921 г. в с. Караново, Новозагорско. Завършва 5-и клас на новозагорската гимназия през 1937 г. През 1938 г.

се записва ученик в Карловския механо-електротехникум "Братя Евлоги и Христо Георгиеви". Завършав 5-годишния курс на техникума през март 1943 г. На 10 януари 1944 г. е приет в ШЗО – летище Казанлък. На 25 май 1944 г. е изпратен на специализация като авиомеханик в Германия. След промяната в България на 9 септември 1944 г. остава военнопленник – заложник в Германия. Лежи в лагери и затвори до капитулацията на Германия през май 1945 г.

Завръща се в България доброволно през юни 1946 г. Още на границата е задържан и арестуван, отведен в гарнизонния затвор в София. Там е оставен една година като следствен. През 1947 г. през юни е съден и безусловно оправдан. Престоят му в затвора му пречи да намери работа по-късно.

През октомври 1948 г. започва работа като учител в Стара Загора. През тези години е преживял пълна и непрекъсната дискриминация като човек, живял в Германия и съден от военен трибунал. В тези тежки години е живял достойно. Организиран и дисциплиниран, той е служил вярно на учителството, убеден, че там свободата е била малко повече, отколкото навсякъде другаде в големия социалистически затвор.

Важно съобщение

Издаването на "Борба" се финансира единствено от помощи на читателите си. То не получава субсидии и помощи от партийни и държавни каси, затова е независимо в писанията си и отразява истината такава, каквато е. Предвид това подпомагането му се явява от изключителна важност. За помощи молим да се използват следните адреси:

В щатски долари: BNF, Inc. "Borba", Alex Darvodelsky, 708 Florenge, Park Ridge, IL 60068, USA, Chicago

В левове: България, 4470 Белово, 21 "Алабак" – "Борба" – Гощко Петров Спасов, ул.:

Bulgaria – Sofia Unicredit Bulbank, Bul. "Stamboliiski" 143

SWIFT code: UNCRBGSF, IBAN – BG 78 UNCR 96604236903113 ERU

IBAN – BG 18 UNCR 96604136903110 USD

"Borba" – Goshko Petrov Spasov, Bulgaria, 4470 Belovo, 21 Alabak Str.

БОРБА

Съдът на беззаконието

1 февруари 1945 г.

“Докрай остава – казваше княз Кирил –
на кораба добрият капитан!” –
и той не пожела да емигрира,
преди да бъде още задържан.

От комунистите са призовани
на съд регентите подир това,
на колене, с вериги оковани
със самолет ги пращат за Москва.

Три месеца стоически и с доблест
при Сталин инквизиции търпят,
от Кремъл Димитров нарежда после
да бъдат те осъдени на смърт.

Надменно Гръбчева въпрос задава:
“Вий кой сте?” – пита българския княз.
“Светът ме знае, всеки ме познава,
коя сте – никой не познава Вас!”

“Но Вие предизвиквате ги!” – тихо
кори го генералът удивен.
“Ще ни убият, не разбра ли, Михов,
остава ни достойно да умрем!”

Агитки пред Съдебната палата –
държат плакат и скандират “Смърт!”.
С вериги на балкона пред тълпата,
обречени, регентите мълчат.

Два кратера от бомби са удобни,
та сто и пет тела да поберат
и с камиони към местата лобни
извозват ги и цяла нощ гърмят.

По навик сталинските комунисти
събличат ги, за да ги оберат,
регенти, депутати и министри
три часа голи на студа стоят.

С достойнство, прави срещат те куршума,
Станишев потвърждава им смъртта,
убиват го подир – не ще и дума –
и с шмайзер ги довършват през нощта.

Наблизо е къщурка на старица,
роднините им идват сутринта,
разказва им: Чух викове “Убийци!
Заравяте ни живи във пръстта!”

А мястото е с валяк изравнено
и над телата се топи снегът,
със мъченишки кърви напоено –
свидетел нам на беззаконен съд...

Съдилища страната ни заливат,
процеси се заснемат и на филм,
в Съветския съюз се прожектират
и първенство в убийствата държим!

Нагежга Любенова, “Борба”, 2004 г.

БЪРБА®

ЗА НОВА БЪЛГАРИЯ

Хилядитъ безкръстни гробове
зоватъ за справедливо
законово възмездие.

Не на забравата!

**Въра
Сила
Суверенитетъ**

Печатъ: Отечество ООД